

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 446/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **B&B Premium Cars, s. r. o.**, Turie 610, IČO 52 183 823, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Ing. Martin Chlapík s.r.o., Sládkovičova 13, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 50Nt/9/2024-35 z 5. februára 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/22/2025-57 z 26. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu č. k. 50Nt/9/2024-35 z 5. februára 2025 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2Tos/22/2025-57 z 26. marca 2025. Sťažovateľka v petite podanej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhla, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv napadnutými uzneseniami krajského súdu a okresného súdu, tieto zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu a rozhodol o náhrade trov konania.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Národnej centrály osobitných druhov kriminality, odboru finančného oddelenia, oddelenia Stred ČVS: PPZ-83/NCK-OFV-ST-2023 z 24. marca 2023 bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie pre zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona, a to v súvislosti s kúpou poškodeného osobného motorového

vozidla Škoda Octavia, WIN: TMBJK7NE7K0088768, v Nemeckej spoljkovej republike, ktoré po privezení na územie Slovenskej republiky bolo svojpomocne opravené za použitia dielov z odcudzených motorových vozidiel, a to motora, ktorý pôvodne patril vozidlu Škoda Octavia, WIN: TMBCK7NE0K0154344, odcudzeného 29. februára 2020 na Slovensku a karosérie s riadiacimi jednotkami (posilňovač riadenia, ťažné zariadenie, 2x senzor nárazu bočného ABG a senzor nárazu čelného ABG), ktoré pôvodne patrili vozidlu Škoda Octavia, WIN: TMBJK7NE6J0232146, odcudzeného 2. mája 2022 v Rakúsku, a následne odpredané sťažovateľke za sumu 27 300 eur na podklade faktúry č. 20220060 vystavenej obchodnou spoločnosťou KEPPO Company s.r.o., Bajkalská 5/A, Bratislava, IČO 51 107 872, ktorá predmetné vozidlo odkúpila kúpno-predajnou zmluvou z 11. júla 2022 od fyzickej osoby [REDACTED] za 14 000 eur, ktorému bolo predmetné vozidlo 27. decembra 2022 zaistené a prevzaté do trestného konania ČVS: PPZ-83/NCK-OFV-ST-2023 na účely dokazovania podľa § 89 ods. 2 Trestného poriadku.

3. V priebehu vyšetrovania aj na podklade výsledkov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ-KEU-SL-EXP-2023/114 z 2. februára 2023 prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením č. k. 1Pv 224/23/5511-4 z 9. mája 2023 zmenil dôvod zaistenia predmetného vozidla ako výnosu z trestnej činnosti podľa § 96f Trestného poriadku v spojení s § 96e ods. 1 Trestného poriadku a z dôvodu prerušenia vedeného trestného stíhania vo veci ČVS: PPZ-83/NCK-OFV-ST-2023 z dôvodu podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku doručil 16. apríla 2024 okresnému súdu návrh na zhabanie predmetného vozidla podľa § 299 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 83 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, ktorému okresný súd uznesením č. k. 50Nt/9/2024-35 z 5. februára 2025 vyhovel. Krajský súd uznesením č. k. 2Tos/22/2025-57 z 26. marca 2025 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľky ako zúčastnenej osoby proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

4. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie krajského súdu v súhrne za „*nesprávne a nezákonné, porušujúce základné práva garantované Ústavou SR, medzinárodnými zmluvami a neprimerané prísne.*“. Svoj názorový postoj odvodzuje od skutkových a právnych okolností predmetnej veci, keď poukázala na to, že (i) predmetné vozidlo nadobudla zákonným spôsobom kúpnu zmluvou za 27 300 eur (faktúra č. 20220060 vystavená obchodnou spoločnosťou KEPPO Company s.r.o.), na ktorej zaplataenie si vzala úver z peňažného ústavu, ktorý dodnes musí splácať, (ii) predmetné vozidlo nadobudla v dobrej viere, teda dobromyseľne, čoho dôkazom je aj to, (iii) že jej nebolo v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-83/NCK-OFV-ST-2023 ani po riadnom vyšetrovaní vznesené obvinenie pre zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona, (iv) keď navyše hnutelnú vec je možné nadobudnúť do vlastníctva aj od nevlastníka, nielen jej vlastníka, pričom (v) v priebehu vyšetrovania až do jeho administratívneho ukončenia postupom podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku bola len v postavení zúčastnenej osoby, teda vlastníka zaistej veci, ktorá bola zaistená z dôvodu § 89 ods. 2 Trestného poriadku, teda veci, ktorá bola predmetom dokazovania, ktorého vykonanie má prednosť pred inými dôvodmi zaistenia veci, a dôkazom dobromyseľnosti a zákonnosti nadobudnutia predmetného vozidla do vlastníctva je aj skutočnosť, že predmetné vozidlo prešlo kontrolou originality a bolo riadne prihlásené do evidencie vozidiel Slovenskej republiky.

5. V ďalšom sťažovateľka zvýraznila, že veci (motor a karoséria s riadiacimi jednotkami), ktoré pochádzajú z iných odcudzených motorových vozidiel (pozri bod 2), sú/resp. majú povahu

samostatných vecí, ktoré môžu byť oddelené od hlavnej veci, ktorou je predmetné vozidlo ako celok, keďže oddelením od veci hlavnej nestrácajú svoju podstatu, nestávajú sa vecou zničenou, poškodenou, stratenou, neupotrebitelnou alebo spotrebovanou. V naznačenom smere potom sťažovateľka nesúhlasí s konštatovaním krajského súdu, že predmetné zaistené vozidlo bolo „i samo ako vecou, na ktorú bola hoc aj len sčasti premenená vec, ktorá bola získaná trestným činom“, pretože nedošlo k premene veci, ide len o samostatné komponenty, ktoré boli zakomponované do pôvodne poškodeného vozidla, ktoré by mohla sťažovateľka nahradiť inými komponentmi a pokračovať v užívaní predmetného vozidla ako svojho majetku, ktorý nadobudla zákonným spôsobom.

6. Napokon sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie krajského súdu aj za neproporcionálne, keďže favorizuje prednosť verejného záujmu nad súkromnoprávnym záujmom (verifikovaným zákonným a dobromyseľným nadobudnutím vlastníckeho práva) len paušálnym/neadresným a v konečnom dôsledku tak arbitrárnym konštatovaním o možnosti použitia predmetného vozidla na trestnú činnosť, resp. neprípustnosti obehu vecí získaných trestnou činnosťou, ktoré nezohľadňuje zákonný a dobromyseľný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k hnutelnej veci, keďže „ani súkromno-právny záujem nemôže zostať nepovšimnutý a bez náležitej súdnej ochrany.“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ktorými bolo rozhodnuté o zhabaní jej patriacej veci ako o ochrannom opatrení v trestnom konaní, pretože zhabanú vec (i) nadobudla zákonným spôsobom, (ii) v dobrej viere, (iii) zhabaná vec prešla kontrolou originality a bola riadne zaevidovaná v úradnej evidencii vozidiel, (iv) hnutelnú vec je možné nadobudnúť do vlastníctva aj od nevlastníka, (v) v trestnom konaní, v ktorom došlo k zhabaniu veci, jej nebolo vznesené obvinenie pre žiadnu, nielen vyšetrovanú trestnú činnosť, (vi) k prvotnému zaisteniu veci došlo z dôvodu potreby vykonávania dokazovania, keď k zmene dôvodu zaistenia veci došlo až v súvislosti s prerušením trestného stíhania vo veci postupom podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku, (vii) veci pochádzajúce z odcudzených motorových vozidiel (motor a karoséria s riadiacou jednotkou), ktorých využitím došlo k oprave zhabanej veci, majú povahu samostatných vecí, ktoré môžu byť oddelené od zhabanej veci ako hlavnej veci, a (viii) zhabanie veci je neproporcionálne, pretože uprednostňuje verejný záujem nad záujmom súkromným na podklade len paušálne konštatovaného podozrenia z možného páchania trestnej činnosti, resp. neprípustnosti obehu vecí získaných trestnou činnosťou, čo je možné eliminovať rozhodnutím o zhabaní majetkovej hodnoty korešpondujúcej s hodnotou zhabanej veci postupom podľa § 83 ods. 4 Trestného zákona, k čomu ale nebolo vykonané žiadne dokazovanie.

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

12. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 50Nt/9/2024-35 z 5. februára 2025 sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2Tos/22/2025-57 z 26. marca 2025. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

15. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

16. Taktiež podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa vyžaduje, aby vnútroštátne sudy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne sudy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84).

17. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu

verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

18. Pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov vydaných v hierarchickom postupe nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 544/2024), pretože z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESĽP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60) za predpokladu, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, bod 33; Hirvisaari proti Fínsku z 27. 9. 2001, bod 31 – bod 33).

19. Okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že skutok, pre ktorý bolo vedené trestné konanie vo veci, bol správne právne kvalifikovaný ako zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona, čo potvrdilo vykonané dokazovanie vo veci, keď závery znaleckého expertízneho skúmania potvrdili, že na sfunkčnenie predmetného vozidla boli použité náhradné diely z odcudzených motorových vozidiel, a to karoséria s riadiacimi jednotkami (posilňovač riadenia, ťažné zariadenie, 2x senzor nárazu bočného ABG a senzor nárazu čelného ABG), ktoré pôvodne patrili vozidlu Škoda Octavia, WIN: TMBJK7NE6J0232146, a motor, ktorý pôvodne patril vozidlu Škoda Octavia, WIN: TMBCK7NE0K0154344. V kontexte takto vykonaného dokazovania považoval okresný súd za dôvodný návrh prokurátora podaný podľa § 299 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k predmetnému vozidlu z dôvodov podľa § 83 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, keďže v obsahovej rekapitulácii (i) vozidlo bolo zreparované za pomoci odcudzených náhradných dielov, čím sa tak stalo nástrojom stíhanej trestnej činnosti, resp. bolo použité na spáchanie stíhanej trestnej činnosti právne kvalifikovanej podľa § 233 ods. 1 a nasl. Trestného zákona [dôvod podľa § 89 ods. 1 písm. d) Trestného zákona], ako aj (ii) samotné na reparovanie predmetného vozidla použité náhradné diely sú výnosom z trestnej činnosti, pretože pochádzajú z trestnej činnosti (krádež a poisťovací podvod), čo podmieňuje aplikáciu § 130 ods. 9 písm. a) Trestného zákona, v dôsledku čoho je tak možné aj predmetné vozidlo považovať ako celok za vec definovanú podľa § 130 ods. 9 písm. d) Trestného zákona (zabudovaním náhradných dielov do vozidla). Na podklade uvedených záverov považoval okresný súd za nemožné vrátiť predmetné vozidlo sťažovateľke, keďže by sa tak opätovne dostali do obehu predmety, ktoré sú poznačené trestnou činnosťou (boli na jej spáchanie použité), resp. boli výnosom z trestnej činnosti, a zároveň by došlo k popretiu samotného účelu a významu ochranného opatrenia zhabania veci. Okresný súd tak preskúmaním veci konštatoval splnenie všetkých zákonných podmienok na uloženie ochranného opatrenia zhabania veci, keď prekážkou brániacou jeho uloženiu nie je ani prerušenie vedeného trestného konania postupom podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku, v ktorom došlo k zaisteniu veci, keďže aj v prípade zistenia páchatel'a skutku a jeho odsúdenia v konaní pred súdom by bolo vo vzťahu k predmetnému vozidlu možné postupovať len uložением ochranného opatrenia podľa § 83 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Reagujúc na námietku sťažovateľky o dobromysel'nom nadobudnutí predmetného vozidla, okresný súd poznamenal nemožnosť

skúmania tejto skutočnosti v konaní o uložení ochranného opatrenia, ale musel vychádzať len z vykonaným dokazovaním potvrdených alebo nezistených zákonných podmienok na jeho uloženie.

20. Krajský súd v napadnutom uznesení vychádzal z dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré aproboval ako zákonné, a na zvýraznenie ich správnosti a oproti argumentácii sťažovateľky o dobromyseľnom nadobudnutí predmetného vozidla a úvahách o možnosti oddelenia odcudzených vecí od predmetného vozidla ako hlavnej veci doplnil, že predmetné vozidlo bolo predávané v pojazdnom stave na jeho využitie vo verejnej doprave a práve z tohto dôvodu aj bolo opravované do funkčného, jazdy spôsobilého stavu za použitia odcudzených náhradných dielov, keďže v pôvodnom stave nebolo pojazdné. Takým sa stalo až po vykonaní opráv, ktoré spočívali v zakomponovaní karosérie s riadiacimi jednotkami – posilňovač riadenia, ťažné zariadenie, 2x senzor nárazu bočného ABG a senzor nárazu čelného ABG, ktoré pôvodne patrili vozidlu Škoda Octavia, WIN: TMBJK7NE6J0232146, ktoré bolo odcudzené 2. mája 2022 v Rakúskej spolkovej republike, a motora, ktorý pôvodne patril vozidlu Škoda Octavia, WIN: TMBCK7NE0K0154344, ktoré bolo predmetom poisťovacieho podvodu (teda už spáchanej trestnej činnosti). Krajský súd zvýraznil, že až zakomponovaním týchto pre jazdu podstatných komponentov sa stalo vozidlo pojazdným a použiteľným vo verejnej doprave, pričom nešlo o zanedbateľné prvky. Skutočnosť, že predmetné osobné motorové vozidlo bolo spojznené s použitím odcudzených, resp. z trestnej činnosti pochádzajúcich komponentov, bola podľa krajského súdu zámerne utajená pred inými orgánmi vrátane orgánov verejnej moci, ktoré rozhodovali o použití predmetného vozidla vo verejnej doprave na území Slovenskej republiky. Na podklade týchto skutkových zistení krajský súd uzavrel, že sú spôsobilé na vyhovenie návrhu na zhabanie veci podanému podľa § 299 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 83 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona.

21. Krajský súd považuje sťažostnú argumentáciu sťažovateľky o jej dobromyseľnosti pri nadobudnutí vecí, resp. úvahy o súčasti odcudzených vecí hlavnej (neodcudzenej) veci za povšimnutiahodné, ale nie rozhodujúce pre postup súdu podľa § 299 ods. 1 Trestného poriadku a § 83 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona, keďže primárne je verejným záujmom, aby sa zabránilo páchaniu trestnej činnosti krádeže (osobných motorových vozidiel) a rovnako poisťovacím podvodom (s osobnými motorovými vozidlami). Takto získané veci by boli inak používané nielen v bežnej prevádzke (cestnej premávke), ale aj na páchanie ďalšej trestnej činnosti, a to legalizácie výnosov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona. V sekundárnej rovine verejným záujem spočíva v tom, aby sa do občianskeho života nevracali veci, ktoré boli pôvodne do trestného konania zaistené ako veci, ktoré sú výnosmi z trestnej činnosti [§ 130 ods. 9 písm. a), d) Trestného zákona]. V dôsledku toho krajský súd podľa znenia a účelu zákonnej úpravy zvýraznil pre daný prípad prednosť verejného záujmu nad súkromným záujmom sťažovateľky na vrátení predmetného vozidla, resp. dospel k záveru, že „*Iný výklad predmetného inštitútu zhabania vecí, by predstavoval povýšenie súkromnoprávneho záujmu nad záujem verejný, teda aplikovanie obdobného modus operandi páchania trestnej činnosti, ako v danej trestnej veci.*“. Na prezentovanej úvahe krajský súd zotrval aj pri sťažovateľkou predloženej úvahe a možnosti použitia § 83 ods. 4 Trestného poriadku, keďže by «*nebolo v záujme spoločnosti akceptovať veci, ktoré sú výnosom z trestnej činnosti, či na to použité, a zhabanie „nahrádzať“ vo vzťahu k inej veci s porovnateľnou hodnotou.*».

22. Na tomto mieste ústavný súd zvýrazňuje, že jeho úlohou ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery

vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

23. Ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu o zhabaní veci došlo k zmene právnej pozície sťažovateľky vo vzťahu k predmetnému vozidlu a jeho výkonom aj v konečnom dôsledku k zásahu do jej vlastníckeho práva (II. ÚS 729/2014). Pre posúdenie ústavnej udržateľnosti takéhoto zásahu v ústavnej rovine je určujúce, že zásah do vlastníckych práv musí byť predpísaný zákonom, musí sledovať jeden alebo viac legitímnych cieľov a musí existovať primeraný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a cieľmi, ktoré sa majú dosiahnuť.

24. Z obsahu čl. 20 ods. 5 ústavy vyplýva, že iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných.

25. Krajský súd, vychádzajúc zo skutkových záverov okresného súdu, s ktorými sa stotožnil, a v konfrontácii s námietkou sťažovateľky o potlačení jej súkromnoprávneho záujmu v prospech záujmu verejného logicky a zrozumiteľne poukázal na to, až ak by nedošlo k reparovaniu predmetného vozidla pomocou odcudzených a inou trestnou činnosťou získaných náhradných dielov, tak by ani nebolo spôsobilé prevádzky vo verejnej doprave. To podmieňuje záver o použití § 130 ods. 9 písm. a) Trestného zákona vo vzťahu k samotným nelegálne nadobudnutým komponentom, ale aj záver o aplikácii § 130 ods. 9 písm. d) Trestného zákona, keď boli tieto komponenty (dokonca ako celok, nielen sčasti) premenené na inú vec, teda vozidlo, do ktorého boli zabudované, aj keď ono samo bolo získané legálne – na to potom nadväzuje použitie § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, teda ide o vec nepatriacu páchatel'ovi, ktorá je výnosom z trestnej činnosti. V tomto kontexte nie je relevantná (práve naopak) námietka sťažovateľky, že nie je z ničoho obvinená a že vec ako celok nadobudla legálne, pričom (ako opäť parciálne uvádza sťažovateľka) kritické náhradné diely sledujú ako súčasť veci osud hlavnej veci, čo zapadá do ich zabudovania do predmetného vozidla [ako súčasť ich „premeny“ podľa § 130 ods. 9 písm. d) Trestného zákona], a to v neoddeliteľnom legalizačnom kontexte, aj keď nepričítateľnom sťažovateľke (nejde však o trest prepadnutia veci patriacej páchatel'ovi, ale o ochranné opatrenie, čo bolo v príslušných súvislostiach konajúcimi súdmi dostatočne vysvetlené).

26. Z hľadiska vysporiadania sa s nepoužitím postupu podľa § 83 ods. 4 Trestného zákona je (opäť obsahovo) zrejmy záver konajúcich súdov o nevyužití dotknutej (fakultatívnej) možnosti, a to vzhľadom na okolnosti prípadu, teda neopomenuteľný, resp. podstatný charakter predmetnej úpravy vozidla, bez ktorého by jeho použitie v cestnej doprave nemohlo byť realizované (bod 20 a predchádzajúci bod tohto odôvodnenia). V nadväzujúcich úvahách (bod 21 tohto odôvodnenia) sa odráža aj adekvátny aspekt váženía medzi verejným a súkromným záujmom vzhľadom na účel trestnoprávnej úpravy ochranného opatrenia, ktorý neumožňoval predmetný liberalizačný aspekt, resp. zodpovedajúci mu spôsob rozhodnutia využiť.

27. Závery konajúcich súdov reflektujú aj dobromyseľnosť sťažovateľky, avšak bez možnosti uprednostniť ju oproti legálnemu spôsobu riešenia vzniknutej situácie podľa Trestného zákona. K tomu možno dodať, že možnosť reparácie majetkovej ujmy sťažovateľky vystupuje v relevantnej situačnej právnej mozaike do popredia vo využiteľnej miere prvku súkromnoprávneho vzťahu a zodpovednosti subjektu, od ktorého sťažovateľka vozidlo nadobudla (právne vady založené nelegálnym aspektom scudzovanej veci), resp. eventuálne na základe uplatniteľnej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátnych orgánov, čo bolo konajúcimi súdmi tiež naznačené (v tom zmysle, že nie je jasné, ako mohlo vozidlo získať potrebné osvedčenie).

28. Na základe prezentovaných okolností je potom zrejma aj opodstatnenosť záveru o použití § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona vzhľadom na predmet vedeného trestného stíhania s kvalifikačným podkladom legalizácie výnosu z trestnej činnosti, a to vo vzťahu k legalizácii odcudzených a inou trestnou činnosťou získaných komponentov prostredníctvom ich zabudovania do predmetného vozidla.

29. Na konečnom závere v podobe zhabania predmetného vozidla nič nemení ani odlišný spôsob jeho zaistenia v počiatočnom štádiu vyšetovania podľa § 89 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorý má aj podľa § 89 ods. 2 Trestného poriadku prednosť pred inými dôvodmi zaistenia.

30. Krajský súd pri zhabaní predmetného vozidla zohľadnil čl. 20 ods. 5 ústavy z hľadiska posúdenia garancií vyplývajúcich zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých súčasťou je aj riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že sa zaoberal všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dal konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84).

31. Ústavný súd nezdiera argumentačnú líniu sťažovateľky, ktorá atakuje porušenie čl. 20 ods. 4 ústavy, keďže v jej prípade nedošlo k vyvlastneniu alebo nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva (ktoré je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu), ale k zhabaniu veci, pričom tento inštitút obsahovo poníma aj samotná ústava v čl. 20 ods. 5. Naostatok sťažovateľka žiadnym právne relevantným spôsobom ani neodôvodňuje, len konštatuje porušenie čl. 20 ods. 4 ústavy, čo je nedostatok zákonných náležitostí podanej ústavnej sťažnosti [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

32. S ohľadom na už uvedené ústavný súd v konkrétnej rovine v sťažovateľkinej veci konštatuje, že zásah do jej vlastníckeho práva bol plne legitímny a pri zohľadnení skutkového stavu a vykonaného

dokazovania pred všeobecnými súdmi nielen v súlade s jej základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu (rovnako zohľadňujúci možnosť zásahu do majetkových práv vrátane zbavenia majetku vo verejnom záujme a na základe zákona), ale taktiež v súlade s čl. 20 ods. 5 ústavy, podľa ktorého iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Tento zásah (vyplývajúci z napadnutého uznesenia krajského súdu) je v súlade s príslušnou legislatívou na úrovni ústavy a dodatkového protokolu, ako aj na úrovni jednoduchého (podústavného) práva a nemožno ho hodnotiť ako zásah neústavný a svojvoľný. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že primárne z neho nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to ani v kontexte ods. 4, a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a sekundárne bol zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky aj riadne odôvodnený, nedošlo teda ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti (namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v kontexte aj ods. 4 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu) odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu